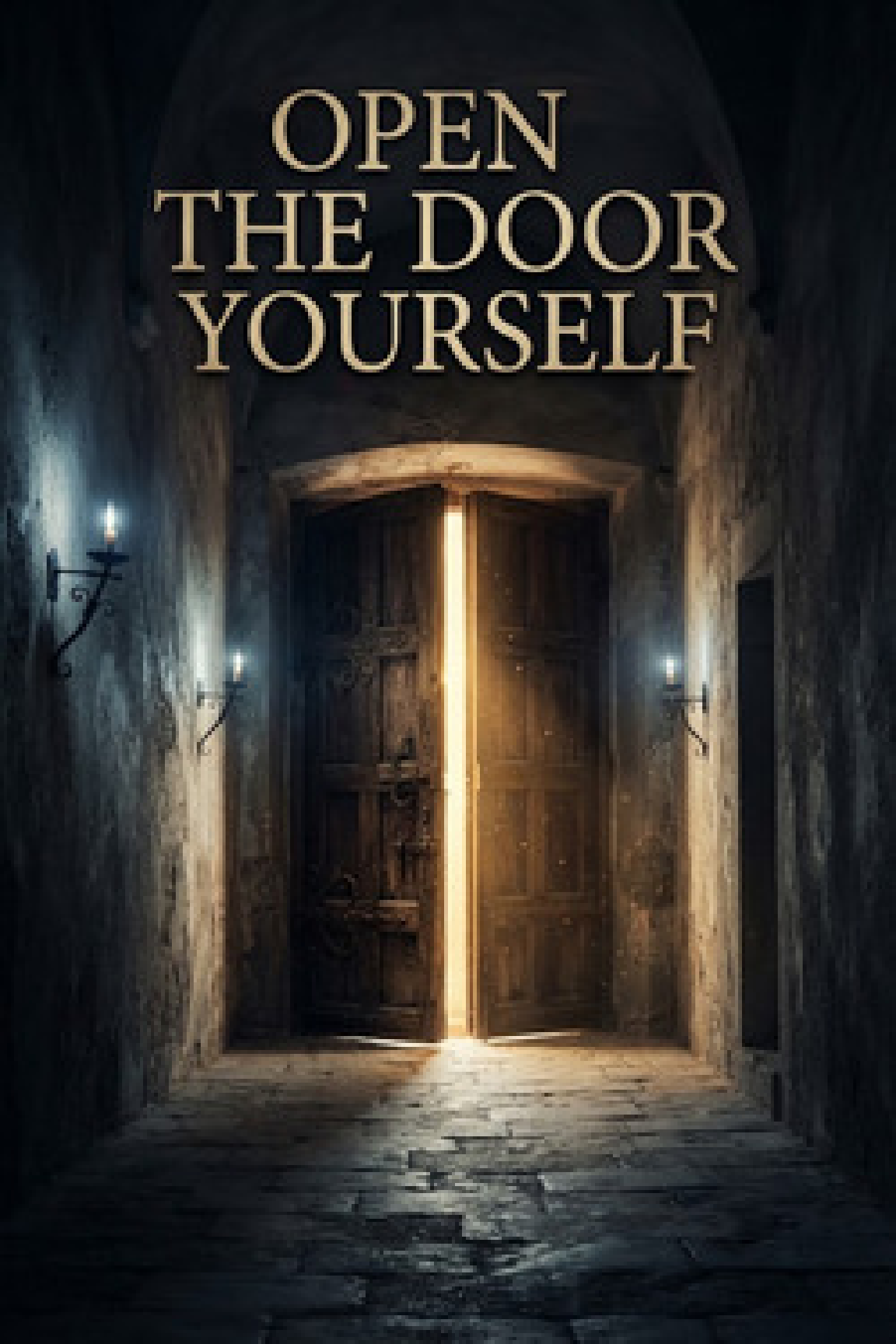

OPEN
THE DOOR
YOURSELF

NGƯỠNG CỬA 5

Tự mình mở cánh cửa

Có một thói quen kỳ lạ đi theo nhiều người suốt cả cuộc đời.

Họ chờ đợi.

Họ chờ đúng thời điểm.

Họ chờ đúng cơ hội.

Họ chờ được công nhận.

Họ chờ ai đó nói với họ rằng họ đã sẵn sàng.

Họ chờ một sự cho phép vô hình gần như chẳng bao giờ đến.

Trong nhiều năm, tôi đã thấy những người đàn ông và phụ nữ phi thường đứng yên trên ngưỡng cửa của chính những khả năng của mình.

Không phải vì họ thiếu tài năng.

Không phải vì họ thiếu trí thông minh.

Mà vì họ đang chờ được cho phép.

Chờ một người nào đó sẽ nói:

“Đi đi.”

“Giờ thì bạn có thể.”

“Bạn được phép.”

Cuộc sống hiếm khi vận hành như thế.

Thật ra, gần như không bao giờ.

Nhìn lại, tôi nhận ra rằng không một quyết định thực sự quan trọng nào trong cuộc đời tôi được báo trước bởi một sự chắc chắn.

Không một quyết định nào.

Khi bắt đầu một điều mới, tôi chưa sẵn sàng.

Khi đổi hướng, tôi không có đầy đủ thông tin.

Khi chấp nhận những thử thách lớn hơn bản thân mình, tôi không có bảo đảm nào.

Tôi chỉ có một niềm tin duy nhất.

Rằng đứng yên sẽ còn tệ hơn.

Sự khác biệt giữa một cuộc đời được sống và một cuộc đời chỉ được ngắm nhìn thường nằm ở đó.

Ở khoảnh khắc một người thôi xin phép tương lai.

Khi còn trẻ, ta tin rằng có những người được giao nhiệm vụ quyết định thay ta.

Thầy cô.

Các giám đốc.

Các thể chế.

Các nhà chức trách.

Theo thời gian ta khám phá ra rằng những người đó cũng đang đối mặt với cùng một bí ẩn như ta.

Không ai có tấm bản đồ đầy đủ.

Không ai thực sự biết hồi kết.

Ai cũng đang ứng biến một đoạn trong câu chuyện của chính mình.

Khám phá này có thể khiến người ta sợ hãi.

Hoặc có thể giải phóng người ta.

Với tôi đó là một sự giải phóng.

Vì nó buộc tôi phải gánh lấy trách nhiệm.

Trách nhiệm là một từ kỳ lạ.

Nhiều người gắn nó với gánh nặng.

Tôi gắn nó với tự do.

Chừng nào người khác còn quyết định thay bạn, bạn luôn có thể đổ lỗi cho họ.

Khi bạn tự quyết định, không còn lời bào chữa nào nữa.

Chỉ còn lại bạn.

Và hướng đi bạn đã chọn.

Đã có những lúc mà từ bỏ lẽ ra sẽ đơn giản hơn nhiều.

Cứ ở yên nơi tôi đang ở.

Không mạo hiểm.

Không phơi mình ra.

Không thay đổi.

Mỗi con đường đều có những ngã rẽ như thế.

Chúng đến mà không báo trước.

Một cánh cửa mở ra.

Một phần trong ta muốn bước qua.

Một phần khác muốn bỏ chạy.

Bởi vì sự thay đổi luôn có cái giá của nó.

Không ai nhìn thấy khoảnh khắc đó.

Nhìn từ bên ngoài, mọi thứ có vẻ đơn giản.

Từ bên trong, đó là một trận chiến.

Không phải chống lại thế giới.

Mà chống lại chính mình.

Chống lại nỗi sợ sai lầm.

Nỗi sợ không đủ tầm.

Nỗi sợ bị phán xét.

Nỗi sợ mất đi những gì ta đã có.

Tôi học được rằng nỗi sợ là một cố vấn tồi nhưng lại là một chỉ báo tuyệt vời.

Thường thì nó chỉ ra chính xác hướng đi mà ta nên khám phá.

Không phải vì hướng đi ấy dễ chịu.

Mà vì nó chứa đựng sự trưởng thành.

Những trải nghiệm đã thay đổi cuộc đời tôi không hề thoải mái.

Chúng không được bảo đảm.

Chúng không phải không có rủi ro.

Chúng chỉ đơn giản là cần thiết.

Đến một lúc nào đó, người ta phải lựa chọn.

Người ta có thể tiếp tục xin phép.

Hoặc người ta có thể bắt đầu sống.

Hai điều này hiếm khi đi cùng nhau.

Tôi đã gặp những người có mọi điều kiện cần thiết mà chưa bao giờ lên đường.

Và những người khác gần như chẳng có gì nhưng đã băng qua các lục địa, gây dựng doanh nghiệp, đối mặt với bệnh tật, tái tạo lại cuộc đời của chính mình.

Sự khác biệt không nằm ở bản sơ yếu lý lịch.

Nó nằm ở thái độ.

Những người sau đã hiểu ra một điều.

Sẽ không có ai đến cứu họ.

Sẽ không có ai trao cho họ thời điểm hoàn hảo.

Sẽ không có ai chính thức xác nhận rằng họ đã sẵn sàng.

Vậy nên họ bắt đầu.

Chỉ thế thôi.

Theo thời gian, tôi hiểu rằng hầu như mọi cuộc chuyển mình lớn đều bắt đầu một cách không hoàn hảo.

Một bước đầu tiên ngập ngừng.

Một cuộc điện thoại.

Một chuyến đi.

Một chữ ký.

Một quyết định có vẻ lớn hơn chính người đưa ra nó.

Người ta thường mô tả lòng can đảm là sự vắng mặt của nỗi sợ.

Điều đó thật vô lý.

Can đảm là tiếp tục bước đi trong khi nỗi sợ vẫn song hành cùng bạn.

Biết rằng nó sẽ không biến mất.

Biết rằng nó sẽ gây ồn ào.

Biết rằng nó sẽ cố thuyết phục bạn quay đầu.

Và vẫn tiến về phía trước.

Điều mà giờ đây ta thấy là một quỹ đạo mạch lạc, vào lúc nó đang diễn ra, lại là một chuỗi những lựa chọn mong manh.

Nhiều lần tôi không chắc chắn rằng mình đang làm điều đúng.

Tôi chỉ chắc chắn rằng không làm gì cả là điều sai.

Đó là một sự khác biệt tinh tế nhưng mang tính quyết định.

Cuộc sống không phải lúc nào cũng tưởng thưởng cho người chiến thắng.

Nó thường tưởng thưởng cho những người lên đường.

Những người thử sức.

Những người dám làm.

Những người bước qua cánh cửa.

Bởi vì mỗi trải nghiệm lại sinh ra một trải nghiệm khác.

Mỗi bước đi tạo ra những khả năng mới.

Mỗi chuyển động mang lại những cuộc gặp gỡ mới.

Còn đứng yên thì chỉ sinh ra sự bất động.

Ngày nay nhiều người tìm kiếm động lực.

Tôi tìm kiếm một hướng đi.

Động lực thay đổi.

Hướng đi thì vẫn còn.

Sẽ luôn có những người sẵn sàng giải thích cho bạn tại sao điều gì đó là bất khả thi.

Tại sao chưa phải lúc.

Tại sao bạn chưa sẵn sàng.

Tại sao bạn chưa đủ kinh nghiệm.

Tại sao rủi ro quá cao.

Hãy lắng nghe họ.

Rồi tự mình quyết định.

Vì rốt cuộc không ai trong số họ sẽ sống cuộc đời của bạn.

Không ai trong số họ sẽ mang gánh nặng của những điều bạn đã từ bỏ.

Không ai trong số họ sẽ đi qua thời gian thay cho bạn.

Đó là công việc chỉ thuộc về riêng bạn.

Nếu có một bài học mà thời gian đã để lại cho tôi, thì đó là điều này.

Những cơ hội đã thay đổi cuộc đời tôi không đến kèm theo một lá thư cho phép.

Chúng không mang con dấu nào.

Chúng không mang chứng nhận nào.

Chúng không mang bảo đảm nào.

Chúng chỉ mang theo một câu hỏi.

“Bạn muốn bước vào, hay bạn muốn ở lại bên ngoài?”

Mỗi lần tôi đều sợ hãi.

Mỗi lần tôi đều do dự.

Mỗi lần tôi đều hiểu ra cùng một điều.

Sẽ không ai cho phép tôi.

Vậy nên tôi đã tự mình mở cánh cửa.

Và chính ở đó, câu chuyện tiếp tục bước đi.